

[Christmas Møller.]

tværtimod har der Gang paa Gang, baade fra vor Side her og fra særdeles sagkyndig Side i det andet høje Ting, lydt en meget stærk Kritik af den Maade, hvorpaa Nationalbanken forvaltede Seddelmonopolet. Men hvis man deraf vilde udlede, at vi for vort Vedkommende vilde mene, at Nationalbanken ikke skulde fortsætte sin Tilværelse som privat Aktiebanc, vilde man slutte forkert. Det, vi bebrejder Nationalbanken og dens Direktion, er, at den i for høj Grad har villet være de skiftende Regeringer til Behag; navnlig var dette Tilfældet under Krigen, da Nationalbanken lod Seddelpressen rulle og ikke gjorde det, som var dens Opgave, at forhindre dette og sørge for at bevare et højt og hæderlig Pengevæsen her i Landet. Vi ønsker ikke Nationalbanken bevaret som privat Aktiebanc for nogle enkelte Aktionærs Skyld, som jo oven i Købet kun faar en saare rimelig Rente af deres Penge, men det er vor Overbevisning, at Seddelmonopolet givet til en privat Bank er det bedste, samfundseconomisk set, og at stor Ulykke, hvad Historien ofte bærer Vidnesbyrd om, kan komme deraf, at Staten selv har Ret til at trykke sine Sedler. Man kan efter vor Opfattelse ej heller være i Tvivl om, at Nationalbanken i Krisetider paa en Række Omraader har haft stor Betydning for vor Økonomi. Endelig ønsker vi at fremhæve, at det er vor Opfattelse, at Nationalbanken nu bør gaa over til fuld Guldindløselighed, fra Guldbarrefod til Guldmøntfod.

Dernæst skal jeg gøre et Par Bemærkninger — og jeg haaber, jeg kan faa Lejlighed til at gøre dem i en lidt anden Form end den, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen valgte — om den overordentlig triste Sag, Handelsministeriet har haft. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mente nærmest, at det var Højres Skyld. Jeg har jo hørt meget, men jeg tror alligevel, det er noget af det stærkeste, der endnu er fremsat. Man ved i det høje Ting, at det konservative Parti ikke er særlig ivrigt efter at forfølge enkelte Personer; dette overlader vi gerne til andre Sider her i Salen. Men efter vor Opfattelse maa det bestemt fremhæves, at hele Ansvaret for denne Sag maa klarlægges, og at der ved Siden af den Undersøgelse, Rigsadvokaten har iværksat, maa

komme en Redegørelse for det indre ministerielle Ansvar, om jeg saa maa sige, der foreligger i denne Sag. Vi kan aldeles ikke være enige i Statsministerens lovlige flotte Udtalelse om, at der intet Ansvar er i Sagen, og vi synes, at forskellige Kendsgerninger, som nu er draget frem — den manglende Revision, det Sløseri, der overhovedet har fundet Sted, idet Bedrageren end ikke gjorde sig den Ulejlighed at overføre Kassebeholdningen fra det ene Aar til det andet, det mystiske i, hvem der har givet Kvittering for store Pengebeløb, der er kommet til Krigsforsikringen — er meget lidt flatterende, og man kan efter vor Opfattelse ikke tage paa Sagen paa den løse og lette Maade, som det højtærede Statsminister tillod sig straks efter at han var kommet hjem fra Samværet med Mac Donald i Genève. Vi synes, at de Kendsgerninger, som allerede er kommet frem, bærer Vidnesbyrd om, at der ved Siden af Rigsadvokatens Undersøgelse maa komme denne klare Redegørelse fra Ministeren — Rigsadvokaten skal jo ikke beskæftige sig med alle Forhold —, og Sagen maa endvidere føre til, at Revisionsbestemmelserne maa føres til Bunds. Vi maa alle medvirke til, at Indstillingen overfor Revision af offentlige Midler og andre Midler bliver en ganske anden, end hidtil har været, saaledes at det er den, der har med Forvaltningen af Midlerne at gøre, der selv ønsker Revision, og ikke stiller sig afvisende overfor den.

Vi kan ikke undlade at gøre en Bemærkning til til Belysning af hele dette Spørgsmaal. Det er den, at efter vor Opfattelse maa den Arendrupske Sag i nogen Grad ses i Sammenhæng med hele den Indstilling, som det høje Tings Flertal har haft overfor Spørgsmaalet om de højere Embedsmænds Bierhverv og hele deres Lønningsforhold. Der er for mig ingen Tvivl om, at nogen Baggrund danner ogsaa den Diskussion, vi havde her i Tinget i Foraaret om Landmandsbanc-Honorarerne. Thi hvad er Forholdet? Naar vi skal sige Sandheden, som den er, lige ud, er Forholdet jo kort udtrykt dette, at de demokratiske Partier simpelt hen ikke tør give de højere Embedsmænd en Løn, som blot nogenlunde svarer til, hvad der kan tjenes indenfor de private Erhverv; dette tør de ikke at Hensyn til